

COMPAGNIE CECILIA TEKENT MORSIG STILLEVEN

Wasco op waterverf

Als Arne Sierens een pruimtaart opvoert, dan smaakt die zoet en zuur tegelijk. Zoals het leven zelf. En dat van Babette en Roger in 'Poepsimpel' in het bijzonder. **WOUTER HILLAERT**

We wachten allemaal! Het laatste woord in *Poepsimpel*, de nieuwe Arne Sierens, is aan Antone Tsjechov. Ook wat voorafgaat heeft iets van *De kersentuin*, het laatste toneelstuk van de Rus. Het landgoed van Roger en Babette gaat onder de sloophamer, hun huwelijk is dat stadium al voorbij. Nog één keer verzamelt iedereen zich in de zoete weerschuin van het verleden: zoon Antonin, zijn vroegere buurjongen Benoit en de fleurige Caro, of de nieuwe vlam van vader, jonger dan zijn eigen zoon. Zo hartelijk hun samenspel, zo eenzaam zullen ze achterblijven.

Dat is de ene toon waarop Sierens en livemuzikant Jean-Yves Evrard variëren: een lichte mistroostigheid als de droesem van een lange zomer. Liefde kringelt tussen de vingers weg, levensvervulling wordt steeds verder uitgesteld. 'De zwaartekracht heeft mij de das om gedaan', kragt moeder Babette. 'Die prachtige vlinder in mij is weg gefladderd'. Te weten wat je kwijt bent, en dat met een grins constateren, is de ware tragiek. In stilte badmintonnen, vederlicht, vertelt nog zoveel meer. Samenspelen moet altijd van aan de overkant.

Wapperende handjes

Voor zoveel ongrijpbare levenslast heeft Guido Vrolix een decor bedacht zonder zijn typische glas, ijs en staal. Met drie gekleurde doeken die stil af- en aan komen waaien, vormt zijn carroussel een toonbeeld van

vluchtigheid, van verglijdende tijd. Een toonbeeld als waterverf. De andere toon van *Poepsimpel* kraast, daarover als vet waskrijt. Het is de aangeschroefde komiek waarmee de acteurs Tom Vermeir, Titus De Voogdt en Robrecht Vanden Thoren iets bewuster de lach in de zaal planten dan in vorig werk van Compagnie Cecilia. Dat de laatste twee spelers naast hun mannelijke rol ook elk in het kleedje van een vrouw kruipen, werkt die cartooneske aanpak nog in de hand. Lustig wapperen ze met de handjes, knakken ze op hun hoge hakken. Bewonderenswaardig hoe daar uiteindelijk toch nog poëzie uit ontstaat. Drie speelmannen leggen op scène hun ziel bloot door ze weg te moffelen.

Voor Tsjechov zou deze *Poepsimpel* te veel strip zijn, maar de suggestie waarop Sierens speelt, wordt makkelijk onderschat. Zijn eerste kunde is het opladen van banale details met gevoel: een pruimtaart, de liefde tussen twee huisdieren, een autosleutel waarop je langer moet duwen. Ze presenteren zich als zoete humor, maar hun binnenkant is bitter, zo niet zuur. Met waskrijt en waterverf tekenen ze een stilleven van het leven: even ijel als morsig. In Sierens' theater stuikt dat leven nooit in één keer in, maar kruimelt het langzaam af. En toch zal het nooit opgeven.

Poepsimpel ★★★★★

Tot 26/9 in NTGent (uitverkocht), extra voorstellingen 16>19/12 bij Compagnie Cecilia. Op reis tot 23 maart.

Liefde kringelt tussen de vingers weg, levensvervulling wordt steeds verder uitgesteld

Robrecht Vanden Thoren, Tom Vermeir (boven) en Titus De Voogdt (onder). © kurt van der elst

Petite Noir groeit, Kanye wacht

POP

Petite Noir

Gezien op 22 september in de Botanique, Brussel ★★☆☆☆

Zagen we een toekomstige popster in de Botanique? Zullen we volgende jaar kunnen pochen bij onze kameraden dat we er bij waren toen Petite Noir nog in de kleine Witloofbar speelde? Moelijk te zeggen op basis van dit bescheiden concert.

Feit is dat dit project van de Zuid-Afrikaanse Brusselaar Yannick Iluga niet onopgemerkt voorbijgaat aan de andere kant van de

Dit project van de Zuid-Afrikaanse Brusselaar Yannick Iluga gaat niet onopgemerkt voorbij aan de andere kant van de Oceaan

dikte de bonkende Afrikaanse ritmes van de liedjes lekker aan zodat niemand bleef stilstaan. Iluga omgordde snel een gitaar, waarop hij subtiel tokkelde terwijl zijn ritmegitarist echoënde klanken tevoorschijn toverde.

Zo bleek maar weer hoe ongrijpbaar Petite Noir is. Op basis van zijn imago (een coole urban hipster met Afrikaanse roots) zou je een moderne atrofunkmuzikant verwachten, maar Iluga doorzwoom ook andere waterjies, zoals die van newwave, postpunk en britpop. Jawel, hij begon ooit als kerkoorzanger in Kaapstad, maar hij speelde ook in een me-

talband en hij zag het licht dankzij *808s & heartbreak*, de plaat van Kanye West.

Zijn hybride heeft hoe dan ook potentieel, maar er zit nog veel meer in dan wat Iluga op dit moment onthult. Bovendien beschikt hij over een nogal eendimensionale angststem die hij nog niet ten volle heeft verkend. Ook zijn debuut *La vie est belle / Life is beautiful*, laat zijn troeven nog te fel onbenut.

Laat hem nog wat schaven aan die muziek en aan die melodieuze en wie weet mag hij straks op audiëntie bij Kanye.

SASHA VAN DER SPEETEN

ds

CULTUUR & MEDIA & WETENSCHAP
UW GIDS VOOR HART EN HOOFD

DE STANDAARD DONDERDAG 24 SEPTEMBER 2015

De stille suggestie van Arne Sierens

